

"Er is me in het leven gotzijdank niets gratis gegeven..."

Er is me in het leven gotzijdank niets gratis gegeven

Nederland is een veel te kleine vijver voor een grote vis zoals ik. Je stopt een walvis ook niet in een goudvissenkom en een solex motor niet in een Centurion tank.

Er is me verder in het leven gotzijdank niets gratis gegeven. En als je in tijden dat er slapte aan de beurs was en je als veel belovende twen niet anders over bleef dan jezelf met je hele hebben en houwen zo nu en dan moest verhuuren aan de hoogste bidder van de manlijke kunne, daar schaamde ik mij als aantrekkelijke hoog blonde, vrouwelijk ingestelde jongeman die met graagte van af zijn veertien de levensjaar in zijn vrije tijd dameslingerie, pumps en kekke kokerrokjes droeg en bovendien nog steeds van alle seksjuwelen markten thuis is, toch echt niet voor. Je moet natuurlijk wel een beetje aanleg voor die onder sodommiën gang bare praktijken hebben en ook heel wat invoelingsvermogen voor de noden van de manlijke kunne aan de dag leggen, alsmede enige soepelheid in de heupen, het kniegewricht, de zachte, lippen willig en kusbaar, anders kom je niet helemaal geloofwaardig over bij de homosuwele medemensch.

Je moet je nummer ook kunnen verkopen en niet bepaald een vrije maakt gereformeerde Stalen Jezus uit Zwiggelste zijn!

Nou; ik mocht dan van nature geen echte heup wiegende relnicht zijn maar lust(te) er toch echt wel pap van min of meer, dus ik zat ondanks alles geramd in het hoofdstedelijke leven !

Tot 1996 liet ik mijn haar blonderen in een salon aan de Lageweg te B. in Friesland.

De homophielterige kunstcolleegatjes vonden het en bloc zó beeldig! Ook de voorman van het Frise COC Herr von Groszschnicke! Die achternaam was de vlag die de lading dekke van zijn modderschuit, want tegennatuurlijk blijft het natuurlijk toch dat gedoe van mannen met mannen en vrouwen met vrouwen.

Ik heb uit collegiaal oogpunt heel wat voor ze over gehad, hoor, als we het over de homootjes hebben...en wie goed doet, goed ontmoet, ook in het roze leven van valse nichten die nergens voor terug schrikken een geen seksjuwelen zee te hoog gaat in de sauna. Je kunt er wel van aan de besmetting raken, vanzelfs!

En zou het verder ook maar een beetje tegen zitten dan zet ik in Frankrijk de wasemkap in de keuken wel even op 12 beaufort, dan weten we weer waar voor we leven.

Het geloei uit de ventilator doet me meteen aan Tietjerksteradeel en zijn sullige, bescheten inwoners met al die smartelijk vertrokken, gegroefde, gelooidouwe rukkerskoppen denken, die er altoos uit zien alsof ze op punt van klaar komen staan, doordat ze steeds tegen de wind in moeten fietsen en dan barst ik me bij die gedachte toch in een gruwelijk lachen uit!

Dat wil je niet horen, dan stop je je vingers in je oren, dat golft over de goudgele koolzaadvelden van de Bourgogne van achteren naar van voren, de ganse aarde rond, breekt door het wolkende en verschieft jubelend naar de uiteinden van het heelal!

Want o, o, o... wat heb ik het mijzelf en mijn omstandigheden toch getroffen! Wat ben ik toch blij, blij, blij!

En dat realiseer ik mijzelf elke dag als ik op sta met een beestachtige depressie van wege mijn nachtelijk onmatige alcohol- en drugs gebruik, gekoppeld aan al die energie opslurpende bizarre seksjuwelen praktijken die van het betere knijp- en sluiswerk met je aan- en inhang bij het optakelen en ho ikd an de volgende ochtend vervolgens met knikkende knietjes moeizaam uit bed kom met mijn krakende knekelhuis knokige knieën, al godt lasterend, benevens mijn van niets wetende medemenshels vervloekend, daarna de blinden open sla, met ontstoken rode, onbe trouwbaar knipperende, door mijn vrouwen eens zo veelvuldig geroemde geloken blauw grijze melancholieke ogen, maar nu vol geelbruine korst en, etter, bloed, gesprongene aderen, over de goudgele koolzaadvelden tot aan den einder zie en denk van godverdegodverdomme, lul met vingrs nog an toe, hoe ben ik gezegend met...die wonderb're schepping en voel hoe het alles onthullende daglicht mij onbarmhartig in mijn ongeschoren artisen bakkes stompt, ja, dan weet ik weer dat we niet voor niets leven en er uiteindelijk bij nader inzien toch een majestu eueze Schepper met een reusachtig grote schep is die alles heeft geschapen om over zijn Zoon maar te zwijgen!

Zijn Hand in de historie, mijn God, de Schepper, daar kun je toch hele boeken over vol schrijven ... Ja, dan vliegen van de weeromstuit even later toch weer vrolijk en wel om niet de godvers door ons ruim bemeten huis als ik om sterke koffie met cognac schreeuw en een royaal ontbijt op bed...eerste klas bediening, mevrouw! En een beetje tempo, anders gata het van klits, klets, klandere, van de ene bil op de andere!

Voor minder ga ik namelijk niet! Het sadomasochistisch universum dat ons overspant.

Komt U binnenkort ook even langs, dan maken we er iets van met zijn drietjes of viertjes? Zo lang U Uw poes maar goed wast, intiem doucht, parfumeert en Uw mannetje de ballen glad scheert en de roos geurt naar Chanel Egoiste, laat ik U miauwen...

U woont al weer enige tijd in Frankrijk. Om welke reden?

Nederland is een veel te kleine vijver voor een grote vis zoals ik. Je stopt een walvis ook niet in een goudvissenkom en een solex motor niet in een Centurion tank. Ik ben nu eenmaal een genie en daar helpt geen lieve (schoon)moedertje aan!

Er kon in Holland niks en er mocht niks. Een atelier bij ons landhuis bouwen werd tegen gewerkt door de gemeente en de korrupte kunst commissies.

De regionale Friese pers weigerde tussen 1978 en 2002 over mijn werk te schrijven. Van Fria, de Friese artiestenvereniging die ik n.b. zelf heb opgericht kon ik geen lid worden.

Ze zeggen dat ik een ellenlange strafblad heb, bizarre sexuele voorkeur en aanhang, aan voodoo en goena goena doe, zwart magische rituelen op voer, een rumoerig bestaan leidt en een TBS status heb van hier tot over de horizon, maar ik zeg U; het gaat om het werk in kunstenaars land, niet om de persoon.

Hetgeen dus allemaal niets met de buitengewone geniale kwaliteit van mijn werk te maken heeft.

Een beginnende provinciale galeriehouder uit Langezwaag, met de weinig daadkrachtige naam Weeshoud of Zweethout of weettikveelhout, waai bomenhout, roddelt over mij alsof ik de zoon van Al Capone ben. Hij zette mijn overburen tegen mij op.

We werden bovendien maanden lang afgeluisterd na een tip te hebben gegeven over een Mossad actie, dat wisten we al heel snel.

Ik wil potentiële slachtoffers soms nog wel eens helpen voor een keer. Relaties bij de Mossad en de AIVD zijn noodzakelijk.

Ik ben de enige ex-Friese kunstenaar die lid is van Arti et Amicitiae in Amsterdam, Le Groupe Nevers, de Nederlandse Kring van tekenaars, The International Pencil Art Association en Pulchri Studio in Den Haag.

Ik ben ook de enige realistische schilder die met negen werken al sinds 1971 in het Stedelijk Museum, met tientallen in de ICN collectie, met dertien werken in het Rijksmuseum te Amsterdam en met twee zeefdrukken in het Fries Museum, met drie werken in de Dieuwke Bakker Collectie, met één werk in de collectie Musuem Mohlmann is vertegenwoordigd, dat kan ik zwart op wit aan tonen.

In Friesland ben je beter uit als beroepsneger zonder verblijfsstatus, een aan aids lijdende beroepshomophiel uit Noord Afrika of brutale allochtone bruinjoekul dan als ex- Amsterdammer en geniaal beeldend kunstenaar zoals ik, Fred van der Wal.

Ze doen het in Friese kunstkringen in de schamele broek voor Amsterdammers, maar ze zijn er óók door gefascineerd.

Hoeveel gereformeerde Friese teven met mij niet een potje hebben willen rolbezemen en Nillfischen in de hooiberg, dat wil geen mens gelo ven.

Zelfs van de saloncommunistische BBK vertegenwoordigster Martine B. uit Leeuwarden, de BBK activiste, kreeg ik een aanmoedigende brief om haar mee naar bed te vragen, daar ben ik niet op in gegaan omdat ik totaal blasé ben wat de vrouwtjes betreft, slechts hard core sado masochistische activiteiten in breed verband mogen mijn eroszwaard ten hemel heffen en in doorsnee vanille seks ben ik niet geïnteresseerd omdat ik het klappen van de zweep ken. Een boeiend bestaan. De wereld van de chroomstalen tepeltietklemmen, dildos, vibrators en mondknevels. Bloed is zoeter dan honing. Het mes scheidt merg een been. De zweep kust het vlees. De naalden proeven de huid.

Kunstzinnige Friezen zijn zo geil als een boterduimpje en dat is het enige plus punt in een verder oninteressant landschap, waarin de Friezen slechts als uiterst onaantrekkelijke stoffering van het saaie landschap fungeren tussen het melkvee en de koeienvlaaien door.

En dan denk ik weer aan die prachtige 34 jarige donkerharige meid (ze leek op Frie, maar dan zonder clamidia infectie, je rook op en kilometer afstand dat ze gezond was van anderen) in de beroemde Les Deux Magots in Parijs in 1988, maar dan gaan mijn gedachten weer terug naar Madeleine uit Haarlem, die mij mee nam naar haar atelier in Montparnasse en hoe ik daar zestien maanden lang bleef, daar kon geen Friezin tegen op, want zij deed het vanzelfsprekend als Francaise bij voorkeur op d'r Frans, swasant nuffen dus tot je tong schuurpapier was en je lippen roodd als elastiekjes van een pot zure augurken.

Ik noemde haar La Reine de la Pipe en dat zegt genoeg.

Het heeft vanzelf sprekend bijna tot een echtscheiding geleid toen ik aanstalten maakte om kennis te maken met die meid uit Les Deux Magots, maar dat is een lang verhaal, dat vertel ik nog wel eens op een hete zomer avond in het prieel bij een kratje Prosecco.

Ik ging vlak voor mijn definitieve vertrek in 2002 naar Frankrijk op een woensdag nog even om drie uur naar het gemeente huis in Tietjerksteradeel maar dat was al lang gesloten, want die ambtenaren voeren geen bal uit, die gaan al om twaalf uur naar huis of zitten met hun drank probleem in de kroeg zoals die gemeentevoorlichter W.O., dus ik riep door de klep van de brievenbus; "Geen savoir vivre? Dan ook geen Fred van der Wal!"

Toen heeft de portier de dorps veldwachter gewaarschuwd, maar die kwam met gillende sirenes zoals gewoonlijk veel te laat.

Daarna ben ik naar de Bourgogne afgetrokken met mijn negotie.

Het Franse chanson, zegt U?

Gekwijlebabbel van gepommadeerde mietjes!

De Franse keuken dan?

Je reinste Smeerlapperij!

En die sfeer van oh-la-la heb ik nog nergens aangetroffen!

In Maaseik (Belgie) op de grote markt bij het standbeeld van de gebroeders van Eyck eet je heel wat beter dan in Frankrijk.

Mijn pseudoniemen? Frédérique le Forestier, Frank Forrest en Smartist 69, dan weet je wel hoe laat het is in het kunstenaarsplantsoen! Láát!

